

Arrest

nr. 288 773 van 10 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juni 2019 dienen de verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 juni 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 263 913 van 19 november 2021 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de

Raad) eveneens dat de verzoekers niet als vluchteling erkend worden en dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 14 juni 2022 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 juli 2022 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nummer 282 257 van 21 december 2022 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 27 juli 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (twee bijlagen 13quinquies). Bij arrest met nummer 282 258 van 21 december 2022 vernietigt de Raad deze beslissingen.

Op 9 januari 2023 wordt de machtigingsaanvraag van 14 juni 2022 in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.06.2022 werd ingediend door :

O. F., A. M. (...) (R.R. xxx)
Geboren te S. S. (...) op (...).1991
M. C., A. E. (...) (R.R. xxx)
Geboren op (...).1991
Nationaliteit: El Salvador
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 24.11.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande hun asielprocedure reeds op 24.11.2021 negatief werd afgesloten, werd het attest van immatriculatie (AI) van betrokkenen nog verlengd tot 12.08.2022. Betrokkenen waren er bovendien van op de hoogte dat de RVV hun asielaanvraag op 19.11.2021 negatief afsloot, beslissing die op 24.11.2021 ingeschreven werd in het rijksregister van betrokkenen. Op het moment van het afsluiten van de asielprocedure diende het AI dan ook te worden ingetrokken. De gemeente hoefde daarvoor geen instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken te krijgen, dat kan namelijk gebeuren op basis van de vaststelling in het wachtregister van code 206. De gemeente diende aldus het AI van rechtswege in te trekken nadat hun verzoek om internationale bescherming definitief negatief werd afgesloten. De periode van 24.11.2021 tot 12.08.2022 waarin zij in het bezit waren van dit attest van immatriculatie maakt dan ook geen deel uit van de asielprocedure die negatief werd afgesloten op 19.11.2021 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De duur van de procedure – namelijk twee jaar en vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat er geen Belgische ambassade is in El Salvador en dat zij zich dienen te richten tot de Belgische vertegenwoordiging te Panama. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Panama.

Betrokkenen beweren dat zij gedoogd werden op het Belgische grondgebied omdat zij op heden geen bevel om het grondgebied te verlaten ontvingen. Dit feit neemt echter niet weg dat betrokkenen er steeds van de hoogte waren dat hun verblijf enkel werd toegestaan in het kader van hun asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij werden op de hoogte gesteld van de negatieve beslissing inzake hun asielaanvraag en tevens werd hun attest van immatriculatie, afgeleverd in het kader van hun asielprocedure, niet meer verlengd na 12.08.2022. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van hun in België opgebouwde privé-en gezinsleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad familieleden hebben op het Belgische grondgebied, in casu de ouders van mevrouw (in dossier xxx) die over tijdelijk verblijfsrecht beschikken evenals de broer van mevrouw en zijn gezin (in dossier xxx) die echter niet over enig verblijfsrecht beschikken en dus samen met betrokkenen kunnen terugkeren naar El Salvador. De band tussen ouders en meederjarige kinderen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden geen dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond. Hoewel de vader van mevrouw aan een ernstige ziekte lijdt (hij werd in het bezit gesteld van een tijdelijke verblijfsmachtiging naar aanleiding van zijn aanvraag 9ter) tonen betrokkenen niet aan dat dit een bijkomend element van afhankelijkheid vormt. Dit blijkt tevens uit het feit dat zij deelmaakten van de aanvraag 9ter ingediend op basis van de medische problematiek van haar vader, maar dat deze aanvraag in hun hoofde geweigerd werd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden verwijzen naar hun loonfiches. Echter, uit deze loonfiches blijkt enkel dat zij hier een inkomen uit arbeid verdienen, er blijkt niet uit dat zij hier hechte persoonlijke banden opbouwden waarvan de tijdelijke onderbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van

artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar El Salvador uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkenen hier tewerkgesteld zouden zijn en een arbeidscontract voorleggen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 24.11.2021 verviel op dat ogenblik tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan drie jaar in België zouden verblijven, dat zij hier beiden een arbeidsverleden zouden hebben, dat zij bereid zouden zijn alles te doen om hun steentje bij te dragen aan onze maatschappij, dat zij de arbeidsovereenkomst van mevrouw voorleggen evenals loonfiches van hen beiden, hun fichess 281.10 van het jaar 2021 en hun individuele rekening van het jaar 2021) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

Dit was in casu niet het geval.

II.1.2. De thans bestreden beslissing stelt immers:

(...)

Dit klopt niet. Bovenstaande praktijk (die inderdaad courant is), zorgt voor heel wat verwarring bij lokale besturen, waarbij sommige de AI terecht verlengen tot er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevaardigd door de verwerende partij en andere op advies van de verwerende partij weigeren het AI te verlengen zodra er een negatief arrest is aangaande het asielberoep.

De redenering van de verwerende partij bevat geen enkele wettelijke basis – het is de verzoekende partijen dus niet duidelijk waarop zij gestoeld is. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, is “de code 206” in het wachtregister alvast geen bevredigende wettelijke basis.

Het artikel 75 van het KB van 8 oktober 1981 stelt het volgende:

Art. 75.<KB 1993-05-19/32, art. 10, 011; Inwerkingtreding : 31-05-1993> § 1. Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die (een [1 eerste]1 asielaanvraag heeft ingediend), wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt [1 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen]1. <KB 2007-04-27/56, art. 48, 1°, 030; Inwerkingtreding : 01-06-2007>

§ 2. (Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling [1 of de asielaanvraag niet in overweging neemt]1 , geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.) <KB 2007-04-27/56, art. 48, 2°, 030; Inwerkingtreding : 01-06-2007>

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij (artikel 39/70), van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van (bijlage 13quinquies) betekend. <KB 2007-04-27/56, art. 48, 2°, 030; Inwerkingtreding : 01-06-2007>

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij (een asielaanvraag indiende), en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen. <KB 2007-04-27/56, art. 48, 2°, 030; Inwerkingtreding : 01-06-2007>

Het artikel is nog steeds in voege, doch lijkt enigszins verouderd, gezien er nu met het geven een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gewacht tot er een definitieve beslissing (meestal door de RvV) aangaande de asielaanvraag werd genomen.

De opbouw van het artikel is echter wel veelzeggend, m.a.w. eerst wordt een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt en pas dan wordt het immatriculatieattest niet langer verlengd.

Mocht de verwerende partij alsnog een wettelijke basis vinden voor haar standpunt, dan vernemen de verzoekende partijen dit graag in haar nota met opmerkingen.

Tot nader order kan slechts worden vastgesteld dat deze analyse van de buitengewone omstandigheden op een verkeerde voorstelling van de feiten berust.

Meer zelfs: het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27 juli 2022, op basis waarvan de gemeente besliste op 12 augustus 2022 om het AI niet langer te verlengen werd vernietigd door de RvV nr. 282 258 dd. van 21 december 2022.

Een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten volgde slechts op 9 januari 2023. Hoewel de gemeente geen nieuw AI uitreikte n.a.v. de vernietiging van het vorig bevel om het grondgebied te verlaten, hadden verzoekende partijen daar retroactief gezien wel nog steeds recht op. Gelet op het declaratoir karakter van het AI, waar de verwerende partij in haar beslissing zelf op wijst, is het niet uitreiken van het AI op zich onbelangrijk, belangrijk is mee te nemen in de analyse dat het onderliggende recht er wel nog steeds was tot 9 januari 2023.

II.1.2. De bestreden beslissing vervolgt:

(...)

Ook hier schendt de verwerende partij het beginsel van de materiële motiveringsverplichting j° artikel 9bis VW.

De verzoekende partij stelde immers reeds in haar verzoek tot regularisatie:

Buitengewone omstandigheden verwijzen dus niet alleen naar de loutere onmogelijkheid om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, doch tevens naar de situatie waarin dat als “bijzonder moeilijk” dient te worden aanzien.

De Raad van State stelde immers (RvS, n° 88.076 van 20 juni 2000): Considérant, sur ces deux branches réunies, que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui R XI - 9237 - 7/9 rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée;

De bestreden beslissing stelt dus verkeerdelijk dat de verzoekende partijen hadden moeten aantonen dat het voor hen ‘onmogelijk’ was om de aanvraag in Panama in te dienen bij de Belgische ambassade. De verwerende partij lijkt er immers van uit te gaan dat er overmacht zou moeten worden aangetoond, quod non.

Het is voor hen wel degelijk bijzonder moeilijk om voor onbepaalde tijd naar Panama te gaan, het betreft immers een land waar zij geen enkele band mee hebben, laat staan een verblijfstitel.

II.1.3. Gelet op bovenstaande vergissingen werd ook het privéleven in België niet correct onderzocht. Doordat de verwerende partij verkeerdelijk weigerde buitengewone omstandigheden aan te nemen, werden hun arbeidsprestaties in België (werk is een onderdeel van het privéleven) immers niet in overweging genomen.

De belangenafweging die artikel 8 EVRM voorschrijft, is dus sowieso niet (correct) gebeurd.

Zo stelde de Raad reeds (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116):

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van

het voormelde artikel 8 ressorteren. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat deze vaststelling niet correct is. Verder voert de verwerende partij nog een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, weliswaar hoe dan ook slechts in het licht van een eventueel gezinsleven in de zin van het voormelde artikel, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, op het feit dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor de vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven, op het feit dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van "die documenten" geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Voor zover dit betoog aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij al mutatis mutandis kan worden toegepast op het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit betoog voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt gevoerd en bijgevolg een a posteriori-motivering uitmaakt, die aldus de vastgestelde zorgvuldigheids- en motiveringsgebreken van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen. Vervolgens benadrukt de Raad dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de hoger uiteengezette verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien. Daarnaast wijst de Raad erop dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet precies impliceert dat rekening wordt gehouden met hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Verder kan de verwerende partij in de thans voorliggende omstandigheden, waarin sprake is geweest van een legaal verblijf van bijna dertig jaar tot enkele jaren geleden, niet zonder meer voorhouden dat de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating zou hebben verzocht. Bovendien heeft de Raad hoger reeds uiteengezet dat zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dezelfde kernvraag moet worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In de mate dat de verwerende partij verwijst naar een tijdelijke verwijdering, benadrukt de Raad dat de gemachtigde in het kader van de eerste bestreden beslissing precies moest onderzoeken of een tijdelijke verwijdering om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen, een schending zou uitmaken van het X - Pagina 21 ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde in dit kader onzorgvuldig heeft gehandeld en de eerste bestreden beslissing niet (afdoende) heeft gemotiveerd.

Uit bovenstaande blijkt aldus dat zelfs bij voortgezet illegaal verblijf of een eerste aanvraag tot toelating tot verblijf artikel 8 EVRM wel degelijk dient te worden getoetst. In casu getuigen de arbeidsprestaties van het opgebouwde privéleven van de verzoekende partijen. Nochtans werden deze de facto niet geanalyseerd door de verwerende partij met het argument dat dit behoort tot de gegrondheidsfase van het onderzoek, dat u niet aan de orde zou zijn.

Zo stelde de Raad tevens (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd. Nochtans zijn dit tevens buitengewone omstandigheden die een terugkeer bijzonder moeilijk maken, zelfs tijdig, omdat ze voor onbepaalde duur een breuk in het privéleven dreigen te bewerkstelligen. De verwerende partij heeft hier niet afdoende over gemotiveerd, louter en

alleen omdat zij (verkeerdelijk) weigerde het bestaan van buitengewone omstandigheden te aanvaarden.

II.1.5. In die zin menen de verzoekende partijen dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM heeft geschonden."

3.2. Beoordeling

3.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheid rust derhalve op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

De verweerder oordeelde *in casu* dat de door de verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

3.2.2. De Raad wijst erop dat de verzoekers in hun machtigingsaanvraag van 14 juni 2022 onder meer het volgende hebben aangehaald als buitengewone omstandigheid:

“Daarenboven kregen cliënten op heden geen bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus kan minstens gesteld worden dat zij gedoogd worden op het grondgebied. In die omstandigheden kan moeilijk verwacht worden dat cliënten hun opgebouwde privéleven hier zomaar opgeven (zie III. Ten Gronde)”.

Hieromtrent wordt in de bestreden akte als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen beweren dat zij gedoogd werden op het Belgische grondgebied omdat zij op heden geen bevel om het grondgebied te verlaten ontvingen. Dit feit neemt echter niet weg dat betrokkenen er steeds van de hoogte waren dat hun verblijf enkel werd toegestaan in het kader van hun asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij werden op de hoogte gesteld van de negatieve beslissing inzake hun asielaanvraag en tevens werd hun attest van immatriculatie, afgeleverd in het kader van hun asielprocedure, niet meer verlengd na 12.08.2022. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verzoekers betwisten niet dat “(h)un asielaanvraag werd afgesloten op 24.11.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”. De verzoekers betwisten evenmin dat zij “op de hoogte (werden) gesteld van de negatieve beslissing inzake hun asielaanvraag en tevens hun attest van immatriculatie, afgeleverd in het kader van hun asielprocedure, niet meer verlengd (werd) na 12.08.2022”. De verzoekers betwisten ook niet dat “(d)e periode van 24.11.2021 tot 12.08.2022 waarin zij in het bezit waren van dit attest van immatriculatie (...) geen deel uitmaakt van de asielprocedure die negatief werd afgesloten op 19.11.2021 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”. Dit vormt het determinerend motief als waarom het door de verzoekers in de aanvraag naar voor geschoven element van de gedoogsituatie, niet als een buitengewone omstandigheid werd aanvaard. In tegenstelling tot hetgeen werd gesteld in de door de Raad vernietigde beslissing van 27 juli 2022 (zie: RvV 21 december 2022, nr. 282 257), gaat de verweerder thans wel uit van een correcte feitenvinding waar wordt vastgesteld dat het attest van immatriculatie van de verzoekers niet meer werd verlengd na 12 augustus 2022.

De kritiek die de verzoekers naar voor brengen onder punt II.1.2. van het verzoekschrift (p. 8-9), is echter uitdrukkelijk gericht tegen de volgende passage uit de bestreden akte:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 24.11.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande hun asielprocedure reeds op 24.11.2021 negatief werd afgesloten, werd het attest van immatriculatie (AI) van betrokkenen nog verlengd tot 12.08.2022. Betrokkenen waren er bovendien van op de hoogte dat de RVV hun asielaanvraag op 19.11.2021 negatief afsloot, beslissing die op 24.11.2021 ingeschreven werd in het rijksregister van betrokkenen. Op het moment van het afsluiten van de asielprocedure diende het AI dan ook te worden ingetrokken. De gemeente hoefde daarvoor geen instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken te krijgen, dat kan namelijk gebeuren op basis van de vaststelling in het wachtregister van code 206. De gemeente diende aldus het AI van rechtswege in te trekken nadat hun verzoek om internationale bescherming definitief negatief werd afgesloten. De periode van 24.11.2021 tot 12.08.2022 waarin zij in het bezit waren van dit attest van immatriculatie maakt dan ook geen deel uit van de asielprocedure die negatief werd afgesloten op 19.11.2021 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De duur van de procedure – namelijk twee jaar en vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”

De verzoekers betogen met name dat deze redenering niet klopt en lichten toe dat de bovenstaande praktijk voor verwarring zorgt bij lokale besturen waarbij sommige de attesten van immatriculatie terecht verlengen tot er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevaardigd door de verweerder en andere lokale besturen weigeren het attest van immatriculatie te verlengen zodra er een negatief arrest is aangaande het asielberoep. De verzoekers stellen dat de redenering van de verweerder geen enkele wettelijke basis heeft, “de code 206” vormt volgens hen alvast geen bevredigende wettelijke basis. De verzoekers citeren artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en betogen dat eerst een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt en dat pas daarna het attest van immatriculatie niet langer wordt verlengd.

Dit betoog is echter gericht tegen een overtollige motivering in de bestreden akte. Het betreft immers een loutere oplijsting van een aantal feitelijke elementen die blijken uit het administratief dossier. Uit een lezing van de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers in het kader van hun machtigingsaanvraag van 14 juni 2022 niet hebben aangehaald dat de duur van hun asielprocedure het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar hun land van herkomst. De verzoekers brachten onder de hoofding “*buitengewone omstandigheden*”, naast een louter rechtstheoretische toelichting omtrent het begrip ‘buitengewone omstandigheden’, enkel naar voor dat zij hun aanvraag niet elders kunnen indienen omdat Salvadoranen hun aanvraag tot humanitair verblijf in Panama moeten indienen en omdat zij tot dan geen bevel om het grondgebied te verlaten hadden gekregen zodat zij gedoogd worden op het grondgebied en er van hen moeilijk kan worden verwacht dat zij hun opgebouwde privéleven zomaar opgeven.

De hierboven geciteerde vermeldingen moeten als louter overtollig worden beschouwd, aangezien zij niet worden aangewend om het besluit te ondersteunen dat de verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die hen verhinderen om de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure, dit is vanuit het buitenland. Het betoog omtrent het tijdstip en de wettelijke basis waarop de gemeente het attest van immatriculatie zou moeten intrekken, is zodoende gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. Dit middelonderdeel is dan ook niet-ontvankelijk.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld, werden de volgende redenen opgegeven als waarom de aangehaalde gedoogsituatie niet als een buitengewone omstandigheid werd aanvaard: *“Betrokkenen beweren dat zij gedoogd werden op het Belgische grondgebied omdat zij op heden geen bevel om het grondgebied te verlaten ontvingen. Dit feit neemt echter niet weg dat betrokkenen er steeds van de hoogte waren dat hun verblijf enkel werd toegestaan in het kader van hun asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij werden op de hoogte gesteld van de negatieve beslissing inzake hun asielaanvraag en tevens werd hun attest van immatriculatie, afgeleverd in het kader van hun asielprocedure, niet meer verlengd na 12.08.2022. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”* De loutere vaststelling, die op zich door de verzoekers niet wordt betwist, dat het attest van immatriculatie niet meer werd verlengd na 12 augustus 2022, vindt wel degelijk steun in het voorliggende administratief dossier. De kritiek dat er niet rechtmatig

werd beslist om het attest van immatriculatie niet langer te verlengen, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien wordt nog gewezen op hetgeen volgt.

De verzoekers menen dat zij ingevolge 's Raads arrest met nummer 282 258 van 21 december 2022, waarbij de Raad de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming vernietigde, retroactief recht hebben op een attest van immatriculatie. Zij betwisten op zich echter niet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 juni 2021 besliste tot de weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en evenmin dat de Raad bij arrest met nummer 263 913 van 19 november 2021 heeft beslist dat de verzoekers niet als vluchteling erkend worden en dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De verzoekers stellen wel dat een attest van immatriculatie een declaratief karakter heeft zodat het *an sich* onbelangrijk is dat het hen niet werd uitgereikt, en zij benadrukken dat zij recht hadden op een attest van immatriculatie tot 9 januari 2023, dit is de dag waarop ten aanzien van hen een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming werd genomen.

De verzoekers laten echter zelf na een rechtsgrond ter ondersteuning van hun betoog aan te duiden. De desbetreffende rechtsgrond kan alvast niet worden gevonden in artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit waarnaar zij verwijzen. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een eerste asielaanvraag heeft ingediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.

§ 3 (...)

§ 4 (...)”

Artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit wordt voorafgegaan door artikel 74, §3, van het Vreemdelingenbesluit, dat als volgt bepaalt:

“§ 3. De vreemdeling die binnen het Rijk een eerste asielaanvraag heeft ingediend bij een van de in artikel 71.2, § 2, aangewezen overheden moet zich, binnen acht werkdagen na zijn aanvraag, aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn hoofdverblijfplaats.

Na inzage van het document dat een dezer overheden afgegeven heeft, geeft dit bestuur hem een attest van immatriculatie, geldig voor vier maanden vanaf de datum van indiening van zijn aanvraag.”

Uit de samenlezing van de artikelen 74 en 75 van het Vreemdelingenbesluit volgt zodoende dat aan een vreemdeling die een eerste verzoek om internationale bescherming indient en zich vervolgens aanbiedt bij de gemeentebestuur van zijn hoofdverblijfplaats, een attest van immatriculatie wordt afgegeven dat geldig is voor vier maanden vanaf het indien van het beschermingsverzoek en dat nadien wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het gegeven dat in eenzelfde paragraaf 2 wordt gesteld dat de verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft na afloop van de procedure om internationale bescherming en dat het attest van immatriculatie wordt afgenomen, houdt niet in dat het attest van immatriculatie zou moeten worden verlengd tot aan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze lezing is in strijd met het bepaalde in artikel 75, §1, van het Vreemdelingenbesluit en bovendien wordt in artikel 75, §2, derde lid, van datzelfde besluit enkel bepaald dat het attest van immatriculatie wordt “afgenomen”. Dit betekent enkel dat de betrokken vreemdeling het attest van immatriculatie dat hem eerder was uitgereikt, terug dient in te leveren. Het betoog van de verzoekers faalt dan ook in rechte.

3.2.3. De verzoekers verwijzen voorts naar rechtspraak van de Raad van State van 20 juni 2000 waarin wordt gesteld dat het begrip “*buitengewone omstandigheden*” niet inhoudt dat het gaat om overmacht maar wel dat het gaat om omstandigheden die een terugkeer van een vreemdeling naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is om te verblijven bijzonder moeilijk maken. De verzoekers betogen dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt uiteenzet dat zij moeten aantonen dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in Panama in te dienen bij de Belgische ambassade. Zij stellen dat hieruit blijkt dat de verweerder ervan uitgaat dat er overmacht zou moeten worden aangetoond, wat niet het geval is.

De verzoekers viseren de volgende passage uit de bestreden beslissing:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat er geen Belgische ambassade is in El Salvador en dat zij zich dienen te richten tot de Belgische vertegenwoordiging te Panama. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Panama.”

In een toonaangevend arrest omschrijft de Raad van State het begrip “*buitengewone omstandigheden*” vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als “*omstandigheden (...) die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit arrest is van een recentere datum dan het arrest waarnaar de verzoekers verwijzen.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat, zoals hoger reeds werd uiteengezet, de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden op de aanvrager en dus op de verzoekers zelf rust. In hun machtigingsaanvraag hebben de verzoekers ter zake enkel het volgende naar voor gebracht:

“Cliënten dienen huidige aanvraag in vanuit België, omdat het voor hen thans onmogelijk is om deze aanvraag van elders in te dienen.

Salvadoranen dienen hun aanvraag tot humanitair verblijf in Panama in te dienen (zie: https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades_en_consulaten/belgische_ambassades_en_consulaten_in_het_buitenland)”.

De Raad van State verduidelijkt het begrip “buitengewone omstandigheden” als volgt (R.v.St., nr. 198 759 van 9 december 2009: [...])

Buitengewone omstandigheden verwijzen dus niet alleen naar de loutere onmogelijkheid om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, doch tevens naar de situatie waarin dit als “bijzonder moeilijk” dient te worden aanzien.”

Gelet op het summiere karakter van hetgeen in de aanvraag naar voor werd gebracht, en gelet op het feit dat de verzoekers hierbij zelf hebben gesteld dat zij hun aanvraag indienen in België omdat het voor hen “*onmogelijk*” is om ze elders in te dienen, en waarbij wordt verwezen naar het recentere arrest van de Raad van State van 9 december 2009, komen de motieven terzake niet ondeugdelijk voor, noch geven zij blijk van een onzorgvuldige of onredelijke oordeelsvorming bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekers in hun enig middel nog aanhalen dat het voor hen wel degelijk bijzonder moeilijk is om voor onbepaalde tijd naar Panama te gaan, een land waar zij geen enkele band mee hebben laat staan over een verblijfstitel beschikken, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verzoekers in hun machtigingsaanvraag van 14 juni 2022 er niet op hebben gewezen dat zij hun aanvraag niet in Panama kunnen indienen omdat zij geen enkele band hebben met Panama en er niet beschikken over een verblijfstitel. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten hierover in de bestreden beslissing niet verder te hebben gemotiveerd. Het komt de aanvrager toe om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

3.2.4. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing als volgt over het privéleven van de verzoekers gemotiveerd:

“Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van hun in België opgebouwde privé-en gezinsleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad familieleden hebben op het Belgische grondgebied, in casu de ouders van mevrouw (in dossier xxx) die over tijdelijk verblijfsrecht beschikken evenals de broer van mevrouw en zijn gezin (in dossier xxx) die echter niet over enig verblijfsrecht beschikken en dus samen met betrokkenen kunnen terugkeren naar El Salvador. De band tussen ouders en meederjarige kinderen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden geen dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond. Hoewel de vader van mevrouw aan een ernstige ziekte lijdt (hij werd in het bezit gesteld van een tijdelijke verblijfsmachtiging naar aanleiding van zijn aanvraag 9ter) tonen betrokkenen niet aan dit een bijkomend element van afhankelijkheid vormt. Dit blijkt tevens uit het feit dat zij deelmaakten van de aanvraag 9ter ingediend op basis van de medische problematiek van haar vader, maar dat deze aanvraag in hun hoofde geweigerd werd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden verwijzen naar hun loonfiches. Echter, uit deze loonfiches blijkt enkel dat zij hier een inkomen uit arbeid verdienen, er blijkt niet uit dat zij hier hechte persoonlijke banden opbouwden waarvan de tijdelijke onderbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar El Salvador uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat

een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

En:

"Het feit dat betrokkenen hier tewerkgesteld zouden zijn en een arbeidscontract voorleggen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 24.11.2021 verviel op dat ogenblik tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

De verzoekers menen dat de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM voorschrijft, niet correct is gebeurd.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of de verzoekers een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoeren in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De verzoekers verwijzen ter ondersteuning van hun privéleven naar hun arbeidsprestaties in België.

In tegenstelling tot wat de verzoekers lijken voor te houden, werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter wel degelijk rekening gehouden met hun in België opgebouwde privéleven waarvan hun arbeidsprestaties deel uitmaken. Deze aangehaalde elementen werden wel degelijk geanalyseerd en in tegenstelling tot wat de verzoekers voorhouden, werden deze elementen niet louter afgewezen omdat zij deel zouden uitmaken van de gegrondheidsfase en niet van de ontvankelijkheidsfase. De verzoekers gaan op dit punt uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat deze beslissing een tijdelijke scheiding van het Belgische grondgebied impliceert en het de verzoekers vrijstaat om terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekers loonfiches hebben voorgelegd, dat hieruit blijkt dat zij hier een inkomen uit arbeid verdienen, maar er niet uit blijkt dat zij hier hechte persoonlijke banden hebben opgebouwd waarvan de tijdelijke onderbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. De gemachtigde stelt vast dat de verzoekers niet aantonen dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen.

De verzoekers tonen met hun summiere uiteenzetting niet aan dat de beoordeling, gemaakt in de bestreden beslissing, niet conform is aan de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Waar de verzoekers verwijzen naar 's Raad arresten met nummers 237 116 en 205 020 van respectievelijk 18 juni 2020 en 7 juni 2018, dient er volledigheidshalve op te worden gewezen dat deze arresten geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzetting van de verzoekers niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve niet.

Met hun betoog maken de verzoekers evenmin aannemelijk dat de verweerder bepaalde in de aanvraag ontwikkelde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE